

РЕШЕНИЕ

№ 6695

гр. София, 24.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав,
в публично заседание на 17.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6801** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 4 от Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 от ДОПК № 190075/12.03.2019 г., издаден от орган по приходите в СО, с който са установени задължения за ТБО за периода 01.02.2016г.-31.12.2017 г. в размер на 9 605,98 лв. главница и лихви в размер на 1 982,91 лв., потвърден с Решение № СФД19-РД28-149/16.05.2019 г., с което е поправено Решение № СФД19-РД28-147/14.05.2019 г. на Директора на дирекция „Общински приходи“ в СО.

В жалбата е посочено, че АУЗ е незаконосъобразен и се моли решението, с което е потвърден да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директор на дирекция „Общински приходи“ в СО – в съдебно заседание не се явява, представлява се от Юрк. С., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

От [фирма] на 17.03.2016 г. е подадена декларация по чл. 14 от ЗМДТ за

облагане с данък върху недвижими имоти. В нея е посочено, че дружеството е собственик на земя, придобита през 2016 г. с площ от 1846 кв. м., в т.ч. застроена площ от 916 кв. м. Открита е данъчна партида № 7218F52901.

Приложен е Нотариален акт за покупко-продажба на недвижими имоти № 10, том I, рег. № 475, дело № 9/2016 г., вписан на 29.01.2016 г., според който дружеството е придобило имоти, находящи се в [населено място], район „П.“, Столична община, „Индуриална зона“, а именно: ПИ с идентификатор 35239.6110.1433 с площ от 1 846 кв. м., трайно предназначение на територията урбанизирана, начин на трайно ползване – за друг вид производствен, складов обект, ведно с всички подобрения и приращения в имота – сграда с идентификатор 35239.6110.1433.2 със застроена площ 370 кв. м., сграда с идентификатор 35239.6110.1433.1 със застроена площ 379 кв. м., сграда с идентификатор 35239.6110.1433.3 със застроена площ 176 кв. м. Всички сгради са с предназначение складова база, склад.

Административното производство по реда на чл. 107, ал. 3 от ДОПК е образувано по инициатива на административния орган по приходите с Наредване № ДПН19-ГД26-7/19.02.2019 г. Обект на производството са публични общински вземания за ТБО за периода 01.02.2016-31.12.2017 г. за недвижим имот, представляващ земя – 1 846 кв.м. с идентификатор 35239.6110.1433, и сграда със застроена площ 370 кв.м. и идентификатор 35239.6110.1433.2, сграда със застроена площ 379 кв. м. и идентификатор 35239.6110.1433.1 и сграда със застроена площ 176 кв. м. и идентификатор 35239.6110.1433.3, находящ се в [населено място], [улица].

В хода на производството задълженото лице е изразило становище, че е във владение на имота от 06.06.2016 г. и имотът не е ползван до 15.08.2017 г., поради което не дължи ТБО.

За периода 01.02.2016г.-31.12.2017г. има издаден предходен АУЗД №180603/20.07.2018 г., който е отменен с Решение № СФД18-РД28-167/29.08.2018 г. на Директора на дирекция „Общински приходи“ в СО. Производството е второ по ред.

Издаден е АУЗ № 190075/12.03.2019 г. от орган по приходите в СО, с който са установени задължения за ТБО за периода 01.02.2016г. -31.12.2017 г. в размер на 9 605,98 лв. главница и лихви в размер на 1 982,91 лв. Той е оспорен по административен ред.

Издадено е Решение № СФД19-РД28-149/16.05.2019 г., с което е поправено Решение № СФД19-РД28-147/14.05.2019 г. от директора на дирекция „Общински приходи“ в СО и АУЗД е потвърден.

В съдебно заседание са разпитани като свидетели И. Е. Д. и Б. Г. С.. От показанията на свидетеля С. се установява, че имотът е едно дворче, има административна сграда – офис и до него са две халета свързани с топла връзка. Официално производството там е от края на август 2017г. Откакто производството е там жалбоподателят си има личен контейнер, който е за изхвърляне на боклук, а преди това строителя си е изхвърлял боклука.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Обжалваният АУЗД, както и решението, с което е потвърден, са издадени от компетентни органи и при спазване на законоустановената форма. На основание чл.9б от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните такси по този закон се извършват по реда на чл. 4, ал. 1 - 5. Съгласно чл. 4 ал. 1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от

служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, компетентен да се произнесе по направено оспорване на АУЗД е ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община.

При издаването на Акта и на решението, с което е потвърден, не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Според чл. 62 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща за извършваните от общината услуги по: 1. събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; 2. третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; 3. поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината.

Съгласно чл. 64, ал. 1 от ЗМДТ, таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 - собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти за имотите на територията на общината.

Видно от доказателствата по делото – Нотариален акт за покупко-продажба № 10/2016 г., вписан на 29.01.2016 г., жалбоподателят е собственик на ПИ и три броя сгради, находящи се в него.

При преценката дали се дължи данък за имот определящо е правото на собственост, което в случая е безспорно установено. Без значение предаването на владението на придобитите имоти.

Направеното в жалбата възражение, че началният момент при определяне на ТБО следва да бъде определен на основание чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ, е неоснователно. Според чл. 15, ал. 1 от ЗМДТ, за новопостроените сгради или части от сгради се дължи данък от началото на месеца, следващ месеца, през който са завършени. Тази норма обаче не е приложима в процесния случай, тъй като, видно от цитирания по-горе нотариален акт, сградите, придобити от жалбоподателя не са новопостроени. Следва да бъде приложена нормата а чл. 15, ал. 2 от ЗМДТ, при прехвърляне на собствеността на имота или при учредяване на ограничено вещно право на ползване приобретателят дължи данъка от началото на месеца, следващ месеца, през който е настъпила промяната в собствеността или ползването, освен ако данъкът е платен от прехвърлителя. Собствеността е прехвърлена с вписването на нотариалния акт на 29.01.2016 г., поради което, както правилно е приел и административният орган, жалбоподателят дължи ТБО от м. 02.2016 г.

Извършено преустройство чрез смяна на предназначението на съществуващите сгради е без значение при определяне на ТБО за процесния период. Съгласно чл. 71, ал. 1 от ЗМДТ, жалбоподателят е имал възможност да подаде декларация за освобождаване от ТБО, ако имотът не е бил използван за периода от 01.02.2016г.-15.08.2017 г. В административната преписка не се съдържат доказателства такава декларация да е била подавана. Такива не са представени и в хода на съдебното производство. Приложените разрешение за строеж и удостоверение за въвеждане в експлоатация не са достатъчни, за да бъдат изпълнени изискванията на чл. 71, чл. 1 от ЗМДТ и жалбоподателят да бъде освободен от заплащането на ТБО.

Сключеният договор от жалбоподателя със [фирма] за приемане на строителни отпадъци също не е основание за освобождаване от заплащане на ТБО, тъй като от жалбоподателя не е подадена декларация по чл. 71, ал. 1 от ЗМДТ, което е задължително условия за освобождаване от заплащане на ТБО.

От ответника в съдебното производство са представени доказателства за

реално осъществяване на дейностите по чл. 62 от ЗМДТ, за които следва да бъде заплащана ТБО, а именно – констативни протоколи, както и договор за възлагане на обществена поръчка с предмет "Събиране и транспортиране на битови отпадъци, почистване и поддържане на улици и други места за обществено ползване на територията на СО", по обособена позиция №2 Втора зона – райони „Искър“, „П.“, „К.“.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспорения АУЗД, както и решенията, с които е потвърден са законосъобразни, а жалбата следва да бъде отхвърлена, като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 877,67 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу АУЗД № 190075/12.03.2019 г., издаден от орган по приходите в СО, с който са установени задължения за ТБО за периода 01.02.2016г.-31.12.2017 г. в общ размер на 11588,89 лв., от които 9 605,98 лв. главница и лихви в размер на 1 982,91 лв., потвърден с Решение № СФД19-РД28-149/16.05.2019 г., с което е поправено Решение № СФД19-РД28-147/14.05.2019 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ в СО.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], ет. 3, ап. 12, да заплати на Столична община сумата от 877,67 лв. /осемстотин седемдесет и седем лева и шестдесет и седем стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: